

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. G., narozený X, bytem X,
zastoupený: JUDr. Emil Flegel, advokát, se sídlem K Chaloupkám
3170/2, 106 00 Praha,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČ: 70890366, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 29.5.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 29.5.2020 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20, jehož kopie byla připojena, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 31.12.2019 č.j. MMP/408114/19, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč za to, že se dopustil přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**) porušením § 18 odst. 4 téhož zákona (dále jen **předmětný přestupek**).

2. V **žalobě** nejdříve žalobce odkázal na své odvolání, kde namítal, že vozidlo neřídil on, ale jeho bratr M. G. (dále i **bratr žalobce**), přičemž ten měl policistům předložit doklady žalobce nacházející se ve vozidle, neboť vozidlo užívají oba. Tato tvrzení měl posléze bratr žalobce potvrdit při podání výpovědi. Správní orgány obou stupňů však dle tvrzení žalobce měly výpověď jeho bratra bagatelizovat jako „nevěrohodnou a nekonzistentní“ aniž přihlédly ke skutečnosti, že od řízení vozidla na uvedené trase, kterou bratr žalobce jezdí běžně i mnohokrát za den, uplynulo 5 měsíců a dotýčný si tak nemusel jednotlivé detaily jízdy vybavovat. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20** bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. MMP/408114/19 ze dne 31.12.2019, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 3000 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že předmětného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 26.4.2019 bylo hlídkou Policie ČR prováděno měření rychlosti jízdy vozidel v obci Plzeň v úseku mezi křižovatkami Komenského x Studentská x Kaznějovská a Studentská x Plaská x U Velkého rybníka. V čase 17:41 hodin bylo na vozovce ulice Studentská ve směru jízdy do ulice Plaská změřeno vozidlo tovární značky Škoda Yeti, RZ: X, bílé barvy, které daným místem projíždělo nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla přístrojem pro měření rychlosti LaserCam4 naměřena rychlost jízdy v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, a to 87 km/hod. Po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod. byla nejnižší skutečná rychlost 84 km/hod., což znamená překročení rychlosti nejméně o 34 km/hod. Vozidlo bylo následně zastaveno k silniční kontrole. Dle předložených dokladů bylo zjištěno, že řidičem vozidla byl žalobce. Bylo mu sděleno, jakého přestupku se dopustil, a že za přestupek mu bude příkazem na místě uložena pokuta ve výši 2000 Kč. S tímto žalobce nesouhlasil, tedy bylo sepsáno oznámení přestupku, k němuž se odmítl vyjádřit a podepsat jej. Dne 22.5.2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku od Policie ČR. Správní orgán I. stupně na základě doložených podkladů rozhodl příkazem, proti němuž podal žalobce odpor a správní orgán I. vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a předvolal ho k ústnímu jednání. V průběhu řízení o předmětném přestupku proběhlo několik ústních jednání, při nich byli postupně vyslechnuti jako svědci oba policisté přítomni kontrole a rovněž bratr žalobce; žalobce se nezúčastnil žádného z konaných ústních jednání. Poté vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal žalovaného vinným z předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí se žalovaný odvolal, kdy namítal zejména to, že předmětný přestupek nespáchal on, ale jeho bratr, který se i přiznal. Jelikož nebyl bratr žalobce obviněn z nepravdivé výpovědi, považoval ji žalobce za pravdivou a věrohodnou. Rovněž žalobce namítal nezákonně provedený výslech svého bratra. Také upozornil na časovou prodlevu 5 měsíců mezi výslechem bratra a spácháním přestupku. Dále rozporoval správnost ztotožnění na základě dokladů policistou. Žalovaný i přes námitky žalobce považoval za spolehlivě prokázané spáchání

předmětného přestupku žalobcem, a naopak jeho tvrzení o údajném spáchání přestupku bratrem za vyvrácené provedeným dokazováním. Poté se žalovaný vyjádřil k věrohodnosti výpovědi bratra žalobce, kterou shledal stejně jako správní orgán I. stupně nevěrohodnou, neboť odpovědi na dotazy správního orgánu I. stupně byly různé a nekonzistentní. Věřohodnost výpovědi bratra žalobce byla dále zpochybněna dalšími provedenými důkazy. K námitce týkající se eventuálního postihu bratra žalobce za nepravdivou výpověď, a z toho plynoucí pravdivost takové výpovědi, žalovaný uvedl, že skutečnost, že nebylo zahájeno řízení o přestupku, neznamená, že jeho výpověď musí být považována za věrohodnou. Také žalovaný uvedl, že skutečnost, že byl bratr žalobce vyslýchán s větším časovým odstupem (cca 4,5 měsíce) neznamená, že by si nemohl zásadní skutečnosti ve vztahu k předmětnému přestupku pamatovat, neboť šlo o přestupek, z něhož byl na místě uznán vinným a musel očekávat další postup ze strany správních orgánů. K námitce porovnání údajů na dokladech, provedení lustrace a porovnání podoby žalobce na dokladech s řidičem vozidla na místě žalovaný konstatoval, že výpověď pprap. Č. byla shledána věrohodnou, odpovídající dalším důkazům a podkladům. Dále uvedl, že předložený sken dokladů žalobce a dokladu bratra žalobce, nebyl sto prokázat, že by bylo možné dané osoby zaměnit, navíc sken dokladu bratra žalobce považoval za nekvalitní, kdy nebylo možné podobu zmíněných osob na jejich základě porovnávat. Navíc měl být pprap. Č. při kontrole s řidičem v přímém kontaktu, tedy měl možnost posoudit, zda osoba řidiče byla osobou totožnou s osobou na předložených dokladech. Rovněž odlišný vzhled žalobce zachycený na jím předložených fotografiích neznamenal dle žalovaného, že by změna vizáže znemožňovala pprap. Č. správnou identifikaci řidiče. Žalovaný se s názorem správního orgánu I. stupně ztotožnil, proto rozhodl jak uvedeno shora.

4. Zdejší soud rozsudkem ze dne 29.1.2021 č.j. 17 A 51/2020-31 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20 a jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 31.12.2019 č.j. MMP/ 408114/19 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.) a dále rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela ve výši 11.228 Kč a to ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).
5. O kasační stížnosti žalovaného ze dne 8.3.2021 rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) dne 3.6.2022 rozsudkem č.j. 5 As 68/2021-22 (právní moc dne 5.6.2022), jímž rozsudek zdejšího soudu ze dne 29.1.2021 č.j. 17 A 51/2020-31 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku NSS mimo jiné uvedl, že se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že z výsledku M. G. nelze dovodit jeho nevěrohodnost. Žalobcův bratr se nedoznal ke spáchání přestupku, jak dovozuje krajský soud, naopak tvrdil, že jel povolenou rychlostí, což je v rozporu s úředním záznamem, ze kterého vyplývá, že si byl řidič přestupku vědom; důvěryhodnost policistů, kteří úřední záznam vyhotovili, přitom v daném případě není vůbec zpochybňována. M. G. nebyl schopen říci v podstatě žádné detaily ohledně své jízdy v době spáchání přestupku - nevěděl, kde byl zastaven policií, v jakém směru ani jaké bylo počasí. Odpovědět byl schopen pouze to, že si myslí, že v době spáchání přestupku bylo světlo, čemuž vzhledem k tomu, že byl před svědeckou výpovědí srozuměn s tím, že k přestupku mělo dojít koncem dubna před šestou hodinou večerní, nelze přičítat přílišnou váhu. Neschopnost vybavit si jakýkoliv detail žalobcův bratr odůvodnil tím, že jej policie často kontroluje. Ke konkrétním dotazům správního orgánu I. stupně pak uvedl, že byl za poslední rok policií zastaven více než pětkrát, přičemž „asi pokaždé“ mu bylo sděleno, že se dopustil nějakého přestupku. Když

jej správní orgán I. stupně konfrontoval s tím, že poslední zaznamenaný přestupek spáchal v roce 2013, odpověděl: „Vždy jsme si vysvětlili, že to byl asi nějaký omyl,“ Toto tvrzení se samo o sobě jeví jako nepravděpodobné a je významným ukazatelem nevěrohodnosti svědkovy výpovědi. Jen stěží mu totiž lze uvěřit, že si nic nepamatuje z důvodu četnosti obdobných kontrol, když pouze v nyní posuzované věci mu byl sdělen přestupek a postoupen do správního řízení. Taková situace se ostatním tvrzeným kontrolám zcela vymyká. Svědek ani nevypovídal s takovým časovým odstupem, pro který by bylo pochopitelné, že si již nic nepamatuje - vypovídal necelých pět měsíců od spáchání přestupku.

Dále bylo uvedeno, že věrohodnosti svědkovy výpovědi nepřidává ani to, že na otázku, zda vozidlo v době spáchání přestupku řídil, odpovídal vyhýbavě a nepřesvědčivě. Opakovaně ve své výpovědi uvedl, že je pouze možné, že byl řidičem vozidla. Taktéž na otázku, kde byl v době spáchání přestupku, odpověděl: „Přesně nevím, je možné, že jsem byl v uvedeném vozidle“ Teprve po konstatování správního orgánu I. stupně „[v]y se odpovědi vyhýbáte. Buď jste řídil, nebo neudil, nebo nevíte“, konečně odpověděl bez dalšího, že řídil. Přitom, pokud si skutečně nebyl jistý, zda vozidlo v inkriminované době řídil, je s podivem, že byl-li v této věci předvolán, ani nezkontroloval knihu jízd společnosti, jejímž je jednatelem a která používá automobil, s nímž byl přestupek spáchán, a jen v tomto ohledu uvedl, že jako jednatel nemusí vědět, kdo byl v dané době řidičem vozidla.

NSS také uvedl, že se rovněž jeví jako vysoce nepravděpodobné svědkovo tvrzení, že si nevšiml, že je na oznámení přestupku uvedena jiná osoba. Sám tvrdil, že si oznámení přestupku četl, a jméno je hned prvním údajem, který je v oznámení uveden. Pokud by předložil bratrovy doklady úmyslně, jak naznačil krajský soud, tím méně smysluplné by byly jeho ostatní odpovědi - uvedl jako pouhou možnost, že předložil bratrovy doklady, nebyl si zcela jistý, že vozidlo řídil, a vzhledem k tomu, že se nejednalo o výjimečnou situaci, detaily si nepamatoval; přitom lze jen stěží přistoupit na to, že úmyslné předkládání cizího řidičského a občanského průkazu je rutinní záležitostí.

Dále NSS uvedl, že se sice ztotožňuje s názorem krajského soudu, že nelze bezpečně posoudit zaměnitelnost osob výhradně na základě fotografií, nicméně z uvedeného je evidentní, že se žalobce doložením nesprávných řidičských průkazů (těch, které nebyly policii předloženy při kontrole) snaží účelově vytvořit zdání pravděpodobnosti záměny se svým bratrem - dokonce v odvolání tvrdil, že kdyby on sám předložil své doklady, musel by policista dospět k závěru, že není osobou zachycenou na jeho vlastním řidičském průkazu. Skutečnost, že se žalobce pokoušel tímto způsobem oklamat správní orgány, věrohodnost veškerých tvrzení, že řidičem byl v době spáchání přestupku žalobcův bratr, též podryvá.

Podle NSS byl svědkovi M. G. správním orgánem I. stupně poskytnut dostatečný prostor, aby mohl sám vylicít vše, co o posuzované věci ví. Tento svědek uvedl, že záměna byla možná, neboť si s bratrem často mění auto a mají stejné pouzdro na doklady, takže jeho bratr mohl své pouzdro nechat ve vozidle a svědek jej mohl předat policistům. Z toho je zřejmé, že si svědek sám přinejmenším nebyl svým tvrzením jistý a v kontextu jeho neschopnosti popsat jakýkoliv detail jízdy je nutno uzavřít, že svědek nerozvedl podrobný popis okolností souvisejících se spácháním přestupku nikoliv proto, že by mu k tomu nebyl dán prostor, nýbrž proto, že jednoduše žádné podrobnosti o jízdě, při které došlo ke spáchání přestupku, nevěděl. Přihlédne-li soud k ostatním odpovědím svědka, nelze než konstatovat, že je prakticky vyloučeno, že by byl schopen souvisle popsat svou jízdu a kontrolu ze strany policie, když ani nevěděl, kde v době spáchání přestupku byl, a nebyl

schopen si vybavit v podstatě žádné okolnosti jízdy ani kontroly. Dle NSS správní orgány měly k dispozici oznámení přestupku a vzájemně shodné svědecké výpovědi policistů, jejichž nezaujatost nebyla žalobcem zpochybněna, přičemž oni sami o správném ztotožnění žalobce neměli žádné pochyby, a na druhé straně pouhé tvrzení žalobce a svědeckou výpověď jeho bratra, kterou nelze mít za důvěryhodnou jednak kvůli jeho vztahu k žalobci a jednak kvůli tomu, že odpovídal vyhýbavě, nejistě a nebyl schopen popsat v podstatě žádné detaily jízdy. V takové situaci nelze než konstatovat, že o osobě pachatele nejsou žádné důvodné pochybnosti, nepodložená tvrzení žalobce a nevěrohodná svědecká výpověď je nemohou založit. Další dokazování by tak bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl zjištěn spolehlivě.

V závěru NSS uvedl, že v dalším řízení je krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem, že svědecká výpověď M. G. v dané věci není věrohodná, a nevzbuzuje tedy v kontextu ostatních skutečností a tvrzení pochybnosti o tom, že byl žalobce skutečně řidičem vozidla při spáchání přestupku. Není ani pravdou, že by správní orgán I. stupně zatížil řízení vadou tím, že M. G. při výsledku neposkytl dostatečný prostor, aby mohl souvisle vypovědět vše, co o posuzované věci ví; svědek k úvodnímu monologu měl dostatek prostoru. Rovněž bylo uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

6. K žádosti zdejšího soudu žalovaný dne 9.6.2022 sdělil, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení o správní žalobě ani kasační stížnosti.
7. Dle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.“
8. Podle **§ 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích** „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
10. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem a zejména k závaznému právnímu názoru NSS vyjádřenému v této věci v jeho rozsudku ze dne 3.6.2022 č.j. 5 As 68/2021-22 výše citovanému zdejšímu soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, jak uvedeno shora. Dle závěru NSS v této věci svědecká výpověď M. G. není věrohodná, a nevzbuzuje tedy v kontextu ostatních skutečností a tvrzení pochybnosti o tom, že byl žalobce skutečně řidičem vozidla při spáchání přestupku.
11. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný, který byl úspěšný i v řízení o kasační stížnosti, však žádné náklady řízení neuplatnil ani v řízení o žalobě, ani ohledně řízení o kasační stížnosti, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 21. června 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně